Pastorală la Nașterea Domnului a Sanctității Sale Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii Chiril

Pastorală la Nașterea Domnului a Sanctității Sale Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii Chiril către arhipăstori, păstori, diaconi, monahi, monahii și toți copiii credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse

Iubiți în Domnul arhipăstori, cinstiți preoți și diaconi, iubitori de Dumnezeu monahi și monahii, dragi frați și surori!

Dragostea nespusă a lui Dumnezeu ne-a adunat azi pentru a sărbători *în unitatea Duhului și întru legătura păcii* (Efeseni 4:3) una dintre cele mai solemne și în același timp tainice sărbători ale Bisericii – Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Slăvind venirea Mântuitorului în lume, vă felicit din suflet pe toți, dragii mei, cu prilejul acestui eveniment plin de bucurie, care a deschis o nouă epocă în relația dintre Dumnezeu și oameni.

De fiecare dată când privim la ceea ce s-a întâmplat acum două mii de ani, încercăm să înțelegem măreția minunii Întrupării și nu încetăm să ne uimim de bunătatea și mila Creatorului nostru. Timp de multe secole, omenirea a tânjit în lunga așteptarea a *Împăciuitorului* (Geneza 49:10) promis de Domnul; a *Împăratului drept și biruitor* (Zah. 9:9), căci *învăţătura Lui toate ţinuturile o aşteaptă.* (Isaia 42:4). Și atunci când a survenit, în cele din urmă, plinătatea vremurilor, *Prunc s-a născut nouă* (Isaia 9:5), *ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică* (Ioan 3:16). Iubirea lui Dumnezeu, *cea mai presus de cunoştinţă* (Efeseni 3:19), a trimis în lume nu un mijlocitor, nici un înger, nici un conducător puternic, așa cum credeau oamenii – Însuș Dumnezeu S-a întrupat pentru a elibera pe om de dominația păcatului și a răului.

Este demn de uimire faptul că cel mai mare eveniment din istorie, care a fost anunțat de prorocii Vechiului Testament și pe care chiar și marii gânditori ai antichității l-au presimțit, s-a petrecut atât de modest și neînsemnat în exterior. Betleemul dormea. Ierusalimul dormea. Toată Iudeea dormea. Domnul Atotputernic – Împăratul împăraților și Stăpânul Universului – s-a arătat lumii neînsoțit de sunetele solemne ale *glasului de trâmbiță* (Ps. 150:3) și de bucuria generală, ci cu smerenie și blândețe, în liniștea nopții a unei peșteri sărace, cântat de cete de îngeri și câțiva păstori care au venit *să vadă cuvântul acesta ce s-a făcut* (Luca 2:15).

Chiar la începutul slujirii Sale pământești, Domnul părea că *vrea „să arate chipul virtuții prin umilință”*, spune Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur. Numai dragostea desăvârșită acționează atât de nobil, care *nu caută ale sale* (1 Cor. 13:5), nu se trufește și nu cere onoare și slavă, ci este gata să îndure toate greutățile și necazurile de dragul apropiaților. *„Anume de aceea*, continuă marele învățător ecumenic al Bisericii, *Domnul primește trupul meu ca eu să pot cuprinde Cuvântul Său și, primind trupul meu, îmi dă Duhul Său, pentru ca, atât dând, cât și primind, să-mi dea comoara vieții”* (Cuvânt pentru Nașterea Domnului). Prin acestea ne-a fost descoperită dragostea prea îmbelșugată a lui Dumnezeu, că am primit adevărata comoară a vieții – pe Însuși Domnul, că *de la El şi prin El şi întru El sunt toate* (Rom. 11:36).

Dragostea este adevăratul motiv și forța motrice a acțiunilor Dumnezeiești. El a adus lumea în ființă și l-a creat pe om, înzestrându-l generos cu daruri. Din dragoste a venit să-l salvez când acela a decăzut de la comunicarea cu Creatorul său. Conform predestinației Creatorului, întregul sens al vieții omului constă în faptul ca și noi *să ne iubim unii pe alții* (Ioan 14:31). Dar cum se poate înfăptui acest lucru într-o lume în care există atât de mult rău și ură? Pentru aceasta, în primul rând, trebuie să-ți deschizi și să-ți dai inima lui Dumnezeu. Numai El o poate schimba și lărgi astfel încât, acum fiind atât de slabă și mărginită, să devină în stare să-i încapă atât pe cei apropiați, cât și pe cei depărtați, atât pe cei care fac bine, cât și pe cei care ne jignesc – pe toți cei pe care suntem chemați să-i iubim după porunca lui Hristos, dorind să fim *desăvârşiţi, precum Tatăl nostru Cel ceresc desăvârşit este* (Matei 5:48).

Înclinându-ne în rugăciune în fața Pruncului Dumnezeiesc Nou-născut, să ne gândim ce dar putem să-I oferim Stăpânului Universului? Poate exista ceva vrednic și asemănător cu măreția Creatorului Preaveșnic? Da, există un dar atât de valoros pe care Domnul îl dorește cel mai mult: inima noastră smerită, iubitoare și milostivă. Să-L slăvim pe Hristos întrupat nu doar cu cântece frumoase și mesaje de felicitare, ci întâi de toate – cu fapte bune. Să împărtășim bucuria luminoasă de Crăciun cu cei aflați în nevoie, să-i încălzim pe apropiați cu grija noastră, să îi vizităm pe cei bolnavi și împovărați de scârbiri. Să-i mângâiem și să-i sprijinim pe cei triști și să-i acoperim cu rugăciune pe *toți cei aflați în tulburare și mâhnire*.

Marea putere mântuitoare a iubirii vindecă indiferența și răutatea, vindecă ura și obijduirile. Ea înmoaie moravurile celor încrâncenați și îndreaptă multe din strâmbăturile relațiilor sociale! Dacă vom proceda astfel, vom împlini cu adevărat înalta noastră chemare de creștin, căci prin această *revărsare de iubire*, după cuvântul Sfântului Isaac Sirul, noi *ne asemuim lui Dumnezeu* (Cuvinte ascetice. 48).

Taina Întrupării este taina prezenței reale a lui Dumnezeu în lume. Apostolul și Evanghelistul Ioan, prevăzând viața veacului ce va să vină, mărturisește prezența deplină a Domnului între oameni: *„El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei”* (Apocalipsa 21:3). Totuși, această taină nespusă a prezenței Dumnezeiești începe să se realizeze deja aici, pe pământ, căci, odată cu Nașterea Mântuitorului, *s-a împlinit vremea şi s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu* (Marcu 1:15). Intrăm vizibil în această realitate, formând Una Sfântă Biserica a lui Hristos, prin care noi toți, dragii mei, suntem mesagerii și reprezentanții Împărăției Înalte a iubirii. Această experiență uimitoare și profundă a faptului că *„cu noi este Dumnezeu”* constituie esența vieții tainice, ascunse, a Bisericii.

Să ținem minte că dacă Cel Atotputernic Însuși – *Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul* (Apoc. 22:13) – a îmbrățișat istoria omenirii în brațele Sale și a promis că *va fi cu noi în toate zilele, până la sfârşitul veacului* (Matei 28:20), atunci nu avem de ce să ne temem sau să avem frică de circumstanțele tulburătoare ale vremurilor noastre. Răspunzând marii iubiri a Mântuitorului, să învățăm să ne încredințăm pe deplin Domnului și să ne încredem în buna Sa Pronie, ca până la a Doua Venire plină de slavă a lui Hristos să putem mărturisi *chiar până la marginile pământului* (Isaia 8:9), cu îndrăzneală și bucurie: *cu noi este Dumnezeu!*

+PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI AL ÎNTREGII RUSII CHIRIL

Nașterea Domnului

2023/2024 г.

Moscova

O sursă: https://mospat.ru/ro/news/91206/